

ΕΤΟΣ 72οv

19 Μαΐου 2024

ΑΡΙΘ. ΦΥΛ. 20 (3703)

ΟΙ ΜΑΡΤΥΡΕΣ ΤΗΣ ΑΝΑΣΤΑΣΕΩΣ

Ἡ τρίτη Κυριακή ἀπὸ τῆς Ἀναστάσεως εἶναι ἀφιερωμένη στὴν τιμὴ καὶ τὴν ἱερὴ μνήμη τῶν Μυροφόρων γυναικῶν, τοῦ ἐξ Ἀριμαθαίας Ἰωσήφ, κρυφοῦ μαθητῆ τοῦ Κυρίου, καὶ τοῦ εὐσχήμονος βουλευτῆ Νικοδήμου, τοῦ νυκτερινοῦ μαθητῆ τοῦ Κυρίου, μαρτύρων τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Κυρίου. Τὰ πρόσωπα τῶν Ἁγίων αὐτῶν μαρτύρων ἀποκαλύπτουν τὴν οὐσία καὶ τὴν δύναμη τῆς πίστεως, τὸν ὄντολογικὸ δεσμὸ καὶ τὴν κοινω-
νία ἀνάμεσα στὸν Θεὸ καὶ τὸν ἄνθρωπο.

Τὸ νόημα τῆς πίστεως

Ἡ πίστη εἶναι καρπὸς τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, εἶναι ἡ ἐνδημία καὶ παρουσία τοῦ πιστεύοντος στὸν Θεὸ καὶ τοῦ Θεοῦ μέσα σ' αὐτόν πού πιστεύει, εἶναι ἀποτέλεσμα τῆς συνεργίας ἀνθρώπου καὶ Θεοῦ. Διὰ τῆς πίστεως ἀναγεννηθήκαμε καὶ διὰ τῆς πίστεως ἐνωθήκαμε μέ τὸν Χριστό, γίναμε μέτοχοι καὶ κοινωνοὶ στὴν καινὴ Του θεωθεῖσα ἀνθρώπινη φύση καὶ στὴν θεία Ζωὴ Του, καὶ ἐπομένως «Θείας κοινωνοὶ φύσεως» (Β' Πέτρ. 1,4).

Μόνο μέ αὐτὴ τὴν ἁγία πίστη τοῦ Χριστοῦ μας, πού εἶναι ἡ ἀρχὴ τῆς ἐνώσεώς μας μέ τὸν Θεό, μπορούμε νά ἀντέχουμε καὶ νά δίνουμε τὴν μαρτυρία τοῦ Κυρίου, νά μάθουμε τί εἶναι ἡ Χάρη τοῦ Θεοῦ, νά μὴν φοβόμαστε, νά γνωρίζουμε πόσο ὑπεύθυνη εἶναι ἡ ζωὴ μας ὡς Χριστιανῶν, καὶ νά σηκώνουμε τὸν λίθο, ὅπως Ἁγγελος Κυρίου ἀπεκύλισε τὸν λίθο ἀπὸ τὴν θύρα τοῦ μνημείου τοῦ Δεσπότη Χριστοῦ.

Τί ζητάει ὁ Θεὸς ἀπὸ ἐμᾶς;

Καὶ σήμερα ἡ Ἐκκλησία ἀναγγέλλει στὸν κόσμο τὴν ὕπαρξη τοῦ ζώντος Θεοῦ καὶ τὴν ἐλπίδα τῆς ἐλεύσεως τῆς Βασιλείας τοῦ Θεοῦ

ΤΟ ΕΥΑΓΓΕΛΙΟ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΚΗΣ (Μάρκ. ιε´ 43 - ις´ 8)

«Ἠγέρθη, οὐκ ἔστιν ὧδε»

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ, ἐλθὼν Ἰωσήφ ὁ ἀπὸ Ἀριμαθαίας, εὐσχήμων βουλευτής, ὃς καὶ αὐτὸς ἦν προσδεχόμενος τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ, τολμήσας εἰσῆλθε πρὸς Πιλάτον, καὶ ἠτήσατο τὸ σῶμα τοῦ Ἰησοῦ. Ὁ δὲ Πιλάτος ἐθαύμασεν, εἰ ἦδη τέθνηκε· καὶ προσκαλεσάμενος τὸν κεντυρίωνα, ἐπηρώτησεν αὐτὸν εἰ πάλοι ἀπέθανε. Καὶ γνοὺς ἀπὸ τοῦ κεντυρίωνος, ἐδώρήσατο τὸ σῶμα τῷ Ἰωσήφ. Καὶ ἀγοράσας σινδόνα, καὶ καθελὼν αὐτόν, ἐνείλησε τῇ σινδόνι, καὶ κατέθηκεν αὐτὸν ἐν μνημείῳ ὃ ἦν λελατομημένον ἐκ πέτρας, καὶ προσεκύλισε λίθον ἐπὶ τὴν θύραν τοῦ μνημείου. Ἡ δὲ Μαρία ἡ Μαγδαληνὴ, καὶ Μαρία Ἰωσὴ ἐθεώρουν ποῦ τίθεται. Καὶ διαγενομένου τοῦ Σαββάτου, Μαρία ἡ Μαγδαληνὴ, καὶ Μαρία ἡ τοῦ Ἰακώβου, καὶ Σαλώμη, ἠγόρασαν ἀρώματα, ἵνα ἐλθοῦσαι ἀλείψωσιν αὐτόν. Καὶ λίαν πρωτὶ τῆς μιᾶς Σαββάτων, ἔρχονται ἐπὶ τὸ μνημεῖον, ἀνατείλαντος τοῦ ἡλίου· καὶ ἔλεγον πρὸς ἑαυτάς· Τίς ἀποκυλίσει ἡμῖν τὸν λίθον ἐκ τῆς θύρας τοῦ μνημείου; Καὶ ἀναβλέψασαι θεωροῦσιν, ὅτι ἀποκεκλύσται ὁ λίθος· ἦν γὰρ μέγας σφόδρα. Καὶ εἰσελθοῦσαι εἰς τὸ μνημεῖον, εἶδον νεανίσκον καθήμενον ἐν τοῖς δεξιοῖς, περιβεβλημένον στολὴν λευκὴν· καὶ ἐξεθαμβήθησαν. Ὁ δὲ λέγει αὐταῖς· Μὴ ἐκθαμβεῖσθε· Ἰησοῦν ζητεῖτε τὸν Ναζαρηνὸν τὸν ἐσταυρωμένον· ἠγέρθη, οὐκ ἔστιν ὧδε· ἴδε, ὁ τόπος ὅπου ἔθηκαν αὐτόν. Ἄλλ' ὑπάγετε, εἶπατε τοῖς Μαθηταῖς αὐτοῦ καὶ τῷ Πέτρῳ, ὅτι προάγει ὑμᾶς εἰς τὴν Γαλιλαίαν· ἐκεῖ αὐτὸν ὄψεσθε, καθὼς εἶπεν ὑμῖν. Καὶ ἐξελθοῦσαι ταχύ, ἔφυγον ἀπὸ τοῦ μνημείου· εἶχε δὲ αὐτὰς τρόμος καὶ ἔκστασις, καὶ οὐδενὶ οὐδὲν εἶπον· ἐφοβοῦντο γάρ.

στήν ἱστορία. Ὁ Θεός εἶναι Θεός ἐλέους καὶ φιλανθρωπίας, συγχώρησης καὶ στοργῆς. Ἀπὸ ἄπειρη ἀγάπη γιὰ τὸν ἄνθρωπο ὁ Θεός Αὐτός καταλύει τὰ σκοτάδια τοῦ ἄδη, γιὰ νὰ φωτισθεῖ τὸ κάλλος τοῦ προσώπου καὶ νὰ φανερωθεῖ ἡ ὠραιότητα τοῦ κόσμου. Ὁ Θεός δὲν ζητᾷ τίποτε ἄλλο παρά μόνο ἐμπιστοσύνη καὶ ἀνταπόκριση στοῦ κάλεσμά Του. Αὐτό πού σώζει τὸν ἄνθρωπο, πού τὸν ἀφήνει ἀκέραιο, μὴ ὑποκείμενο στήν φθορά καὶ τὸν θάνατο, εἶναι ἡ κίνηση αὐτοπροσφορᾶς καὶ αὐτοπαραδόσεως στὰ χέρια τοῦ Θεοῦ. Τότε ὁ ἄνθρωπος, ἀφοῦ ἔχει νικήσει τὸν φόβο, γίνεται, μέ πνευματικὴ ἀνδρεία, μάρτυς τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ. Γράφει ὁ ἱερός Χρυσόστομος: «Πρῶτα (ὁ Ἄγγελος) ἀπαλλάσσει τίς μυροφόρες ἀπὸ τὸν φόβο καὶ ἔπειτα ὁμιλεῖ περὶ ἀναστάσεως... Ἀφοῦ τίς ἀπήλλαξε, λοιπόν, ἀπὸ τὸν φόβο, καὶ μέ τὰ λόγια καὶ τὴν ἐμφάνισή του..., ἐπρόσθεσε λέγων “γνωρίζω ὅτι ζητεῖτε τὸν Ἰησοῦ τὸν Ἐσταυρωμένο”.

Μετάφραση τῆς Εὐαγγελικῆς περικοπῆς

Τόν καιρό ἐκεῖνο, ἦλθε ὁ Ἰωσήφ πού καταγόταν ἀπό τήν Ἀριμαθαία, σημαντικό μέλος τοῦ Συνεδρίου, πού καί αὐτός ἀνέμενε τή βασιλεία τοῦ Θεοῦ, ὁ ὁποῖος τόλμησε καί πῆγε στόν Πιλάτο καί ζήτησε τό σῶμα τοῦ Ἰησοῦ. Ὁ Πιλάτος ἐξεπλάγη πού εἶχε ἤδη πεθάνει. Καί ἀφοῦ κάλεσε τόν ἐκατόνταρχο, τόν ρώτησε ἄν εἶχε πεθάνει πρό πολλῆς ὥρας. Ὅταν πληροφορήθηκε ἀπό τόν ἐκατόνταρχο, παραχώρησε τό σῶμα στόν Ἰωσήφ, ὁ ὁποῖος, ἀφοῦ ἀγόρασε ἕνα σεντόνι καί τόν κατέβασε (ἀπό τόν σταυρό), τόν τύλιξε στό σεντόνι καί τόν τοποθέτησε σέ ἕνα μνημεῖο, πού ἦταν σκαλισμένο σέ βράχο, καί κύλησε ἕναν λίθο στήν εἴσοδο τοῦ μνημείου. Ἡ Μαρία ἡ Μαγδαληνή καί ἡ Μαρία ἡ μητέρα τοῦ Ἰωσή παρακολουθοῦσαν πού τόν ἔβαλαν. Ὅταν πέρασε τό Σάββατο, ἡ Μαρία ἡ Μαγδαληνή καί ἡ Μαρία ἡ μητέρα τοῦ Ἰακώβου καί ἡ Σαλώμη ἀγόρασαν ἀρώματα γιά νά πᾶνε καί νά τόν ἀλείψουν. Πολύ πρωί, τήν πρώτη ἡμέρα τῆς ἐβδομάδας (μετά τό Σάββατο), ἔρχονται στό μνημεῖο μόλις εἶχε ἀνατείλει ὁ ἥλιος. Καί ἔλεγαν μεταξύ τους: Ποίος θά μᾶς κυλήσει τόν λίθο ἀπό τήν εἴσοδο τοῦ μνημείου; Ὅταν ὁμως κοίταξαν καλά, βλέπουν ὅτι ὁ λίθος εἶχε κυλισθεῖ. Ἦταν πολύ μέγας. Καί ὅταν μπῆκαν στό μνημεῖο, εἶδαν ἕναν νεαρό πού καθόταν πρός τά δεξιὰ καί ἦταν ντυμένος μέ λευκή στολή, καί τρόμαξαν. Αὐτός τούς εἶπε: Μὴν τρομάζετε. Ζητᾶτε τόν Ἰησοῦ τόν Ναζαρηνό τόν ἐσταυρωμένο; Ἀναστήθηκε, δέν εἶναι ἐδῶ. Νά, ὁ τόπος ὅπου τόν ἔβαλαν. Πηγαίnete νά πεῖτε στούς μαθητές του καί στόν Πέτρο ὅτι θά μεταβεῖ πρὶν ἀπό ἐσᾶς στή Γαλιλαία· ἐκεῖ θά τόν συναντήσετε, ὅπως σᾶς τό εἶπε. Καί ἀφοῦ βγῆκαν ἔξω, ἔφυγαν ἀπό τό μνημεῖο. Τίς εἶχε καταλάβει τρόμος καί ἐκπληξη, καί δέν εἶπαν τίποτε σέ κανέναν· γιατί φοβοῦνταν.

(Ἀπό τή νέα ἔκδοση: Ἡ Καινή Διαθήκη, τό πρωτότυπο κείμενο μέ νεοελληνική ἀπόδοση τοῦ ὁμοτ. καθηγ. Χρ. Βούλγαρη, ἔκδ. ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΗΣ ΔΙΑΚΟΝΙΑΣ)

Καί δέν ντρέπεται νά Τόν ἀποκαλεῖ Ἐσταυρωμένο, διότι αὐτό ἦταν ἡ ἀπαρχή τῶν ἀγαθῶν. “Ἀνέστη!”. Καί ἐκεῖνες ἐξῆλθαν ἀπό τό μνήμα μέ χαρά καί φόβο, διότι εἶδαν καταπληκτικό καί παράδοξο πρᾶγμα, κενό τόν τάφο, ὅπου προηγουμένως Τόν εἶχαν δεῖ νά ἐνταφιάζεται».

Μυροφόροι καί ἀναστημένοι ἄνθρωποι

Ἡ κρίση τῆς ἐποχῆς μας δέν εἶναι παρά μόνο πρόκληση νά ἐμβαθύνουμε στό μυστήριο τῆς ζωῆς τοῦ Χριστοῦ, τοῦ «γινῶναι Αὐτόν καί τήν δύναμιν τῆς ἀναστάσεως Αὐτοῦ καί τήν κοινωνίαν τῶν παθημάτων Αὐτοῦ» (Φιλιπ. 3,10). Νά γίνουμε κι ἐμεῖς μυροφόροι. Γιατί, μυροφόροι δέν εἶναι μόνο οἱ γυναῖκες ἐκεῖνες πού πῆγαν στόν Τάφο τοῦ Χριστοῦ μέ μύρα, ἀλλά εἶναι ὅλη ἡ ἀνθρώπινη φύση μετά τήν Ἀνάσταση τοῦ Κυρίου καί ἰδιαιτέρως ὅσοι ζοῦν μυστηριακά μέσα στήν Ἐκκλησία.

19 Μαΐου 2024: ΚΥΡΙΑΚΗ Γ΄ ΑΠΟ ΤΟΥ ΠΑΣΧΑ

«Τῶν ἁγίων μυροφόρων γυναικῶν, ἔτι δέ Ἰωσήφ τοῦ ἐξ Ἀρριμαθαίας καί τοῦ νυκτερινοῦ μαθητοῦ Νικοδήμου». Πατρικίου ἱερομ. ἐπισκ. Προύσης, Μενάνδρου καί Πολυαίνου μαρτύρων.

Ἦχος: β΄ – Ἐωθινόν: Δ΄ – Ἀπόστολος: Πράξ. στ΄ 1-7 – Εὐαγγέλιον: Μάρκ. ιε΄ 43 - ις΄ 8.

Ἡ ΕΠΟΜΕΝΗ ΚΥΡΙΑΚΗ: 26 Μαΐου, τοῦ Παραλύτου.

Ἀπόστολος: Πράξ. θ΄ 32-42 – Εὐαγγέλιον: Ἰωάν. ε΄ 1-15.

Πρός ὅλους ἐσᾶς εὐαγγελιζόμαστε τό μήνυμα τῆς Ἀναστάσεως, τήν ἰσχυρή παράκλησή μας, ἐπαναλαμβάνοντας τούς λόγους τοῦ Ἀναστάν-τος Κυρίου πρὸς τίς Μυροφόρες: «Χαίρετε. Εἰρήνη ὑμῖν!».

Ὁ Φ. Ἀ.

ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ ΦΑΝΑΡΙΟΥ ΑΓΑΘΑΓΓΕΛΟΥ

ΘΕΟΥ ΣΚΗΝΩΜΑΤΑ
ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΑ ΜΝΗΜΕΙΑ ΤΗΣ ΕΥΒΟΙΑΣ
(ΙΣΤΟΡΙΑ-ΤΕΧΝΗ-ΖΩΗ)

(Α΄ ἔκδ., σχῆμα 25x28 ἑκατ., σελ. 624)

Στὴν νέα ἐμβριθῆ μελέτη του γιὰ τὰ χριστιανικά μνημεῖα τῆς Εὐβοίας, ὁ Πανιερ. Μητροπολίτης Φαναρίου παρουσιάζει τὴν μοναδική χριστιανική κληρονομιά τῆς μεγαλονήσου τῆς Εὐβοίας, ὅπως αὐτὴ ἀποτυπώνεται διαχρονικά στὰ Παλαιοχριστιανικά, Βυζαντινά, Ὑστεροβυζαντινά καί Νεώτερα μνημεῖα τῆς Ἱ. Μητροπόλεως Χαλκίδος, Ἰστιαίας καί Βορείων Σποράδων.

Παρακολουθήστε τό Πρόγραμμα τοῦ Ραδιοφωνικοῦ Σταθμοῦ τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος (www.ecclesia.gr)

ΟΜΙΛΙΑ ΤΗΣ «ΦΩΝΗΣ ΚΥΡΙΟΥ»: Κάθε Σάββατο καί ὥρα 6.00 μ.μ. γίνεται τό κήρυγμα τῆς «Φωνῆς Κυρίου», στὸν Ἱ. Ναὸ Ἁγίας Εἰρήνης (ὁδ. Αἰόλου), Ἀθήνα.

«ΦΩΝΗ ΚΥΡΙΟΥ», ἑβδομαδιαῖο φύλλο ὀρθοδόξου πίστεως καί ζωῆς τῆς «Ἀποστολικῆς Διακονίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος». Ἰασιῶν 1, 115 21 Ἀθήνα. Ἐκδότης - Διευθυντής: Μητροπολίτης Φαναρίου Ἀγαθάγγελος. Σύνταξη, τηλ. 210.7272.331. Διεκπεραίωση, τηλ. 210.7272.388. Ὑπὸ τῶν ἱερῶν ναῶν διανέμεται δωρεάν. Ἐκ τοῦ Τυπογραφείου τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας.

Ἡ «ΦΩΝΗ ΚΥΡΙΟΥ» σ΄ ὅλο τὸν κόσμο μέσω Διαδικτύου: www.apostoliki-diakonia.gr